Sex nya, glada

Visor.

Den första:

Den arge drängen.

Den andra:

Björkens hemlighet.

Den tredje:

Ebba Brahes klagan.

Den fjärde:

Storätaren.

Den femte:

Sjösjukan.

Den sjätte:

Kristina Nilssons sång.

Samlade och utgivna av *N. G. Bengtsson,* Malmö.

Pris 15 öre.

Den första:

Den arge drängen.

Hos bönder har jag tjänat i många herrans år,
Jag knogar och arbetar, fast liten lön jag får.
Och bonden på mig kältar att jag för litet jort
När han kom hem från staden och där sig riktigt smort.
:,: För sjung hoppfadrallalej :,:
Jag är så arg på bönder så jag tål mig inte själv.

Jag plöjt hans äng och åker både bittida och sent,
Men oxarne blev knubbiga fast fodret nog var klent.
Med oxar har jag dragits både natt och jusan dag
Men si den störste oxen det var ju ändå jag.
:,: För sjung hoppfadrallalej :,:
Jag är så arg på oxar så jag tål mig inte själv.

I svinahuset har jag både fejat och jort rent
Och grisarna blev knubbiga fast fläsket nog blev klent,
Ty allt det feta fläsket det smorde dem i mig
När bonden själv med revbensspjell och sylt smorde sig.
:,: För sjung hoppfadrallalej :,:
Jag är så arg på grisar så jag tål mig inte själv.

En dotter hade bonden som var så söt och rar
Hon hade blitt min fästemö om blott jag tjänat kvar,
Men käringen var herre i denna bondes hu-
Av henne fick jag korgen för det jag tugga snus.
:,: För sjung hoppfadrallalej :,:
Jag är så arg på käringar så jag tål mig inte själv.

När bonden kom från staden bjöd han på vin och öl
Sen blev han full och galen och kallade mig för knöl,

Det kan du vara själv sad' jag och hand i bordet slog
Det var en pik åt bonden så fin så att den drog.
:,: För sjung hoppfadrallalej :,:
Jag är så arg på knölar så jag tål mig inte själv.

Den andra:

Björkens hemlighet.

Vid den klara rand av en lummig strand,
Sjöng en björk ibland sina gröna visor.
Och jag hörde då i hans gren därpå,
Och då sjöng han en gång så:

Och jag vet, jag vet mången hemlighet,
Mången flicka gret under mina grenar.
Mången gosse då såg sig varm i håg,
På den blåa vikens våg.

Månen strålade på min gröna gren,
Och så kom der en och skar namn i barken.
Men han skar blott ett och han kysste det
Det har ingen, ingen sett.

Nästa afton kom der en flicka som
Såg sig ofta om och skar namn i barken.
Men hon skar blott ett och hon kysste det,
Det har ingen, ingen sett.

Nästa afton sken månen på min gren,
Och så kom der en och så kom den andra,
Tyst liksom en hamn sökte vännens namn
I min lugna vita stam.

Och min vita stam stod helt allvarsam,
Och då smög sig fram vad de båda skrivit,

Och de märkte nog vad som stod i skog,
Och jag såg därpå och log.

Men så hände då att de båda två*
Togo miste då och ej kysste trädet.
Lilla vän hur lätt händer inte det,
Det har ingen, ingen sett.

Klara månen sken på min gröna gren,
Och ett sus der ven över blad och knoppar,
Och en stjärnas tår föll i vindens spår,
Över jordens korta vår.

Den tredje:

Ebba Brahes klagan!

Den lätta manteln breder aftonstunden
Så juv och vänlig över hav och land.
Och sångerskan tystnat har i lunden
Och Mälarn vilar vid sin stolta strand.
I nattens lugna sköt naturen vilar,
Men inom detta bröst en stormvind ilar.

Ack! friden ägde jag i fordna dagar
Och himlen såg jag leende och blå.
Att människosjälen har ett språk som talar
Så kärleksfullt jag kunde ej förstå,
Jag lycklig var när morgonen mig väckte
Och när kvällens sol i vågorna sig släckte.

Jag lycklig var, så oskuldsfullt jag drömde,
Att prydd jag stod som Gustaf Adolfs brud.
Och hoppet i min själ sin vällust tände
Samt smyckade min väg med blomsterskrud
Men tro ej hoppet, det skall sorger föda
Det är en orm som tjusar för att döda.

Men snart förgäves skall min låga flamma
Som höjde sig i ömt bevakad brand.
Allt är förbi, min värld är ej densamma
En hatad boja fängsla skall min hand.
O, Gustaf Adolf lär mig att försaka
Och tänk med köld på De la Gardies maka.

Var kall, var kall, och låt mig ensam lida
Och ensam gå vid mina fäders grav.
En huldrik genius står invid din sida
Tills ödet bryta skall min vandringsstav.
En ängel tröstar än mitt sorgsna sinne
Och ängeln heter, Gustaf Adolfs minne.

Den fjärde:

Storätaren.

Jag är så gräsligt fasligt stor i maten, maten, maten
Och till den jag sätter allt mitt hopp, allt mitt hopp.
Vid varje mål jag länsar alla faten, faten, faten
Och det syns för resten på min kropp, sicken kropp.

Alla mina rockar bli för trånga, trånga, trånga
Och i dem jag sväller tum för tum, tum för tum.
Uti byxorna, båd' vida, långa, långa, långa,
Är det med knapp nöd jag kan få rum, sicket rum.

När om morgonen mitt öga spricker, spricker, spricker,
Känner jag nu genast hungerns kval, hungerns kval.
Då med samma jag på sängen dricker, dricker, dricker,
Kaffet, kokat på halvannan bal, sicken bal.

Frukostmålet smakar bäst emedan, emedan, emedan,
Det till bottnen uti magen går, magen går,

Och så bums på kaffet tar jag sedan, sedan, sedan,
Ett tjog ägg och så ett gödkalvslår.

Innan middag blir jag så otålig, tålig, tålig,
Att jag våndas uppå alla vis, alla vis,
Ty jag blivit har ju så ihålig, hålig, hålig,
Och så smäller jag väl in en gris, sicken gris.

Därtill kommer sen att ej förglömma, glömma, glömma,
Stora fat med brännvin och med öl och med öl,
Att man därom knappast ens kan drömma, drömma, drömma,
Men så blir man ock en smule knöl, sicken knöl.

Sen till kvällen äter jag så grundligt, grundligt, grundligt,
Ty att då bli mätt jag jämt är van, jämt är van,
Och det är väl häller icke undligt, undligt, undligt,
När jag ju har svultit hela dan, hela dan.

Den femte:

Sjösjukan.

Mel.: Hantvärkaren.

Jag en yngling stod uti världen,
Framtiden så jus för mig låg.
Liksom påsten skydde jag flärden,
I jusa färger livet jag såg.
Jag sjöman ville bliva och ut till sjös mig giva,
Och surra, o surra, surra runt omkring.
Trallala lallala.

Omsider på en bark fick jag hyra,
Såsom kock blev jag tagen ombord.
Jag fick saker och ting att bestyra,
Som jag ej förr hört det ringaste ord.
Och ut från land vi lade, till sinnet, ack, så glade,

Vi surra, vi surra, surra runt omkring.
Trallala lallala.

När vi seglat i några dagar,
Blev jag sjuk och lade bi.
Alla som ha dåliga magar
Borde aldrig sjömän bli.
Jag mådde riktigt illa, jag spydde när jag låg stilla.
Det surra, det surra, surra runt omkring.
Trallala lallala.

Se'n när som vi fällde ankar,
Rymde jag och kosan tog
Till Sverge, dit stod mina tankar,
Jag på en annan bana drog.
Mig ödet annat drabba, se'n jag blev på landet krabba,
Det surra, det surra, surra runt omkring.
Trallala lallala.

Se'n jag gav mig till militären,
Jag trodde mig vara skapad därtill.
Men lyckan satte sig på tvären,
Ej jag därpå tänka vill.
Till Varberg fick jag vandra, liksom många andra,
Och surra, o surra, surra runt omkring.
Trallala lallala.

Sen kom jag i korvmakarelära,
Stoppade korvar nätter och dar.
Yrket tycktes i längden sig bära,
Men jag ledsna, ty flyktig var jag.
Jag annat fått i sinnet, en dag jag kröp ur skinnet.
Och surra, o surra, surra runt omkring.
Trallala lallala.

Nu är jag helt gammal vorden,
Av ödet träffad av det slag,
Att tjäna dem som lämna jorden,
Ty dödgrävare nu är jag.

Jag gräver grop åt andra, tills jag samma väg får
Och surra, o surra, surra runt omkring.
Trallala lallala. *N. G. B—son.*

Den sjette:

Christina Nilssons sång.

Högt i Småland invid Vexiötrakten,
Stod min vagga vid ett torftigt tjäll,
Der naturen uti fulla prakten,
Strödde blommor på en mossrik häll,
Där höga furor susa, lärkan slår sin drill,
Skogens foglar sjunga och jag lyssnar till,
Uti skogen satt jag, satt jag mången dag,
Hörde siskans kvitter, trastens slag.

Neckens hymn jag hörde uti kvällen,
När dagens fäste släckt sin klara sol,
Därutav jag även tog modellen,
Till en enkel men en kär viol
Ljungby marknad ligger än i håg och sinn,
En förtrollad värld jag däri blickar in,
Och jag sjöng så glad och utan tvång,
Fri och utan tvång jag sjöng en sång.

Nu jag sjungit har i skilda länder,
I Paris där blev min lycka jord,
Därför också glad jag återvänder,
Till mitt Sverge, till min fosterjord,
Där höga furor susa, lärkan slår sin drill,
Skogens foglar sjunga och jag lyssnar till,
Uti skogen satt jag, satt så mången dag,
Hörde siskans kvitter, trastens slag.

Landskrona 1908.
A.-B. Föreningstryckeriet. (Landskrona-Kuriren.)

